

viisningsminister tog i den Anledning lidt ublidt paa mig; han yttrede, at han maatte beklage, at man var fremkommen med et Angreb paa en fraværende Mand, at det var let at komme med stærke Klager, naar der Ingen var, som kunde tage til Gjemme, at vi saa ofte havde seet Exempler paa, at Klager, som her vare fremfattede, vare gaaede op i Dunst, naar man fik det rette Indblik i dem, og den høitagtede Minister sluttede med, at dersom Rigsdagsmanden vilde stille en Interpellation om Sagen, kunde vi undersøge den og tage Beslutning. Sagen var af den Natur, at jeg ikke fornuftigvis kunde forfølge den videre, da jeg maatte erkjende Rigtigheden af, hvad den høitagtede Minister sagde, forsaavidt som jeg ikke iforveien havde, sat ham i Stand til at undersøge Forholdet, men jeg undskyldte mig med, at jeg troede, det var ham bekendt, da jeg vidste, at han beskæftigede sig dermed. Det forekommer mig imidlertid, at jeg skulde haade Sagen og mig selv samt ogsaa Sjællands Biskop at bringe dette Spørgsmaal frem paany, for at det kan komme for Dagen, om de Bemærkninger, jeg dengang fremførte, ved nærmere Undersøgelse ville vise sig at være „Dunst“, i hvilket Tilfælde Sjællands Biskop har Fordring paa, at de blive undersøgte, eller om de ere fuldt begrundede, i hvilket Tilfælde jeg og Sagen have Fordring paa, at denne atter kommer for. Jeg skal nu tillade mig at gaae lidt udførligere ind paa dette Spørgsmaal, haabende at den høitagtede Kirke- og Undervisningsminister altsaa vil bevirgtige, hvad der kan være feilagtigt i min Fremstilling. Det paagjældende Embede blev ledigt den 1ste Juni 1862; der indkom 34 Ansøgninger derom, og efterat Sognets Beboere vare blevne bekendte med disse, holdtes der et Møde med Præsten, hvorved man blev enig om at henvende sig til Sogneforstanderskabet med Bøn om at faae indstillet 3 Ansøgere, som alle havde Hovedkarakteren „Meget duelig“ og „Meget godt“ for Sang. Der var vistnok ved Opplaget af dette Embede indløbet en Feiltagelse, thi, saavidt jeg har kunnet erfare, er dette ikke opslaaet som et Kirkesangerembede, uagtet Sognet er et Hovedsogn, hvormed Kirkesangerembedet i Reglen er forbundet, og Beboerne vare gaaede ud fra, at Vedkommende skulde være Kirkesanger, saameget

mere som for Diebliffet ingen Anden kunde være det. Sogneforstanderskabet, hvis fleste Medlemmer forøvrigt boe udenfor Skoledistriktet, gik imidlertid ikke ind paa den Begjæring, som ved det omtalte Møde blev stillet, men det lykkedes dog som Nummer Eet at faae indstillet En af de Tre, og netop Den, som Beboerne helst ønskede, nemlig en Mand, som var dimitteret 1860. Som Nummer To blev derimod af Sogneforstanderskabet med 3 Stemmer mod 3 indstillet en Mand, som, efter et Par Gange at være falden igjennem, i 1862 er dimitteret med Hovedkarakteren „Duelig“, men slet ingen Karakter for Sang, og han blev kun indstillet derved, at Formanden stod paa hans Side, hvilket i dette Tilfælde, da der var Stemmelighed, gjorde Udslaget, og endelig blev som Nummer Tre indstillet en Mand, som var dimitteret i 1857 med Hovedkarakteren „Meget duelig“, men ingen Karakter for Sang. Denne Indstilling overraskede Beboerne noget, men man levede i det Haab, at den Kaldsberettigede vilde følge det Hensyn, som han en Tid iforveien havde viist sig faa tilbøielig til at følge, nemlig Hensynet til Alder og Karakter, men man blev fluffet i sine Forventninger, idet den Kaldsberettigede, Sjællands Biskop, under 17de September 1862, kaldte Den, der var indstillet som Nummer To, og som havde Karakteren „Duelig“, men slet ingen Karakter for Sang. Under 22de September indgave Beboerne i Krummerup Klage over Besættelsen af dette Skolelærerembede til Kultusministeriet, som henvendte sig til Biskoppen om Oplysninger, erholdt Dokumenterne, Sagen vedkommende, udleverede, sendte dem til Sogneforstanderskabet i Krummerup og bad om dettes Erklæring om, hvorfor det havde indstillet denne Ansøger, da han efter Ministeriets Mening „hverken burde have været indstillet eller kaldet“. Den 5te Januar 1863 samledes Sogneforstanderskabet for at afgive Erklæring angaaende denne Forespørgsel fra Ministeriet, men det kom ikke ret til Beboerens Kundskab, hvorpaa denne Erklæring gik ud, thi der var vel mødt Endeel for at overvære Forhandlingerne, men Sogneforstanderskabet fandt for godt at lukke Dørene, og de, der vare mødte, maatte gaae bort med uforrettet Sag. Senere er man dog kommen til